

[Indenrigsministeren.]

sluttede med at sige, at det kunde være lige meget, hvad man sagde, for de var i vor Vold. Jeg synes nu, det er et stærkt Udtryk at bruge. Det ærede Medlems Partifælle Hr. Bindslev er jo Medgarant for, at vi ikke misbruger vor Magt, men i øvrigt er det gaaet i denne Sag med det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven), som det i Historien ofte gaar med de strenge Regenter, at der kommer et Tidspunkt, hvor deres Politik ikke holder. (C. J. F. Sven: Husk paa det!). Ja, det har jeg altid husket paa. Naar man misbruger sin Stilling, kommer det Tidspunkt. Det er det, der kan siges om det ærede Medlem som Leder af de Konservatives Politik paa Frederiksberg, at han glemte at tage rimelige Hensyn i Tide. Nu er det Tidspunkt kommet, hvor den fornødne Magt til at gennemføre, hvad der er retfærdigt og retsindigt de to Kommuner imellem, er til Stede, og jeg forstaaer godt, at det — med det ærede Medlems hele Temperament — er et meget ubehageligt Øjeblik for det ærede Medlem. Jeg har aldrig tvivlet om, med mit Kendskab til det ærede Medlems Politik, at den Dag vilde komme.

Stein: Maa jeg til at begynde med, selv om det maaske kun har historisk Interesse, have Lov til at sige et Par Ord til det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (V. Buhl). Det ærede Medlem udtalte, at indtil Embedsmandskommissionen i sin Tid blev nedsat, havde det frederiksbergske Standpunkt været dette, at der overhovedet ikke var Anledning til at foretage noget som helst, fordi det vilde være et Indgreb i det udmærkede konservative Styre ude paa Frederiksberg — saaledes udtrykte det ærede Medlem sig. Dette er ikke rigtigt. Jeg har selv i sin Tid haft Lejlighed til at være med i de Forhandlinger, som dengang fandt Sted mellem de to Kommuner. Man var fra Frederiksbergs Side paa det Tidspunkt villig til ad Frivillighedens Vej at gaa med til en Slags Udligning, gaa med til at yde et vist Beløb til en Lettelse af Forholdet mellem de to Kommuner, men det strandede dels i første Omgang paa, at man fra Københavns Side ikke fandt de Beløb, der da kunde være Tale om at gennemføre, rimelige og tilstrækkelige, dels i anden Omgang paa en urimelig formel Stilling fra det københavnske Bystyres Side.

Det fremgaar altsaa af, hvad jeg har sagt, at Frederiksberg ikke har været blind for, at der kunde være Anledning til at foretage visse Skridt til en Udligning. Dette betyder ogsaa, at jeg ikke staaer uforstaaende

over for, at der i Øjeblikket kan blive Tale om en Udligning mellem Hovedstadskommunerne, specielt ogsaa mellem København og Frederiksberg. Noget helt andet er, om det Lovforslag, der her foreligger, er af en saadan Karakter, at det i alle Maader er retfærdigt og forsvarligt. Det er allerede sagt gentagne Gange her i Dag, at Forslaget er af en saadan Karakter, at det for den, der beskæftiger sig med disse Ting og ikke har ganske særlige Forudsætninger, er uhyre vanskeligt at vurdere det, sætte sig ind i det, bedømme dets Rækkevidde. Jeg forstod paa den højtærede Indenrigsminister, at han fandt, at det i og for sig heller ikke var nogen Nødvendighed, det var tilstrækkeligt, at man var klar over, at det var en Udligning. Hvorledes denne Udligning saa virkede, ja, det maatte man lade passere, som det kunde. Jeg er ikke enig i den højtærede Ministers Betragtninger i saa Henseende, men jeg gaar ud fra, at det vil være en forholdsvis let Sag for den højtærede Indenrigsminister, med den legende Lethed, hvormed han tumler med de skiftende Problemer, han stilles Ansigt til Ansigt med, at bidrage til at skaffe, i alt Fald paa visse Punkter, Klarhed over, hvorledes Loven vil virke, og jeg vil derfor tillade mig at stille et Par Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister.

Jeg vil gerne spørge, om det er rigtigt forstaaet, at København ved at forøge sine Udgifter paa de Konti, der er bestemmende for de saakaldte Udgiftstal — der findes i Lovforslagets § 2 visse Regler, hvorefter man paa Grundlag af visse Udgifter regner sig til Udgiftstal, der er medbestemmende for den Udligning, der skal ske —, kan opnaa et forøget Tilsvar fra de andre Kommuner. Og videre spørger jeg den højtærede Minister, om det er rigtigt, at de to mindre Kommuner ved at forøge deres tilsvarende Udgifter tillige kan komme til at forøge deres Tilsvar til København. Med andre Ord, om det er rigtigt, at Gentofte og Frederiksberg ved at forøge deres Udgifter paa de her omtalte Konti, det vil sige paa Hospitalskontoen, Skolevæsenets Konto og forskellige andre Konti, kan komme i den Situation, at de ikke alene skal svare til deres egne budgetmæssige Udgifter, men tillige paa det Grundlag kan komme til at skatte til København? — Den højtærede Indenrigsminister var i sin sidste Tale inde paa Spørgsmaalet om den tosidige Udligning. Naar man gaar til en Udligning mellem tre Kommuner, saaledes som disse her er placeret, maatte vel det naturlige være — og jeg forstod, at den højtærede